

ΑΝΘΟΛΟΓΙΟ

ΖΕΦΗ ΔΑΡΑΚΗ (1939)

[Τι ωραία που μ' έχεις...]

Τι ωραία που μ' έχεις στραγγαλίσει
νώθω σαν ήλιος και σαν πέτρα
τραγουδώ τώρα σαν αηδόνι είμαι άδεια πετώ ψηλά
δεν τρέμω πια
μπορώ να σ' αγγίξω να σου πω καλημέρα
να σε φιλήσω αν θέλεις – ή δε θέλεις;
Αδιαφορώ για σένα όπως οι στέγες για τα χελιδόνια
αδιαφορώ όπως περπατάμε
αδιαφορώ όπως λέμε καλησπέρα
είσαι ένα κέντημα πολύτιμο στον τοίχο
είσαι ένα κάθισμα παλιό πολύ παλιό
Δεν θα στολίσω πια τα μάτια μου – το φως τους κάηκε
 μπροστά στα πόδια σου
δεν κελαηδάει άλλο
αδιαφορώ για σένα όπως μια πόρτα πλαγιαστή στο πεζοδρόμιο
αδιαφορώ εκ βαθέων όπως όταν τρέμομε όπως όταν κλαίμε
αδιαφορώ για σένα
Αδιαφορώ όπως οι εξάισιοι κήποι για τα βρέφη
αδιαφορώ όπως το λούκι στάζει επάνω μας αργά όταν βρέχει
θέλω να σε καταβροχθίσω βέβαια με την τρελή στοργή μου
 αυτό θέλω
μη φεύγεις...
Θα πάψω να 'μια ένα βαρύθυμο εκκρεμές θα γίνω
 μια γυναίκα στέρα βιδωμένη
μη φεύγεις μη φεύγεις – αδιαφορώ για σένα
Αδιαφορώ όπως όταν σβήνομε στη χούφτα μας ένα τσιγάρο
όπως όταν δαγκώνομε άγρια τα δάκρυα και γελάμε
αδιαφορώ όπως μια λίμνη ακύμαντη πλάι σ' ένα πνιγμένο
[...]

(από τη συλλογή *Ο κήπος με τα εγκαύματα*, 1973)

[Μάτια που αρνιούνται...]

Μάτια που αρνιούνται να υπακούσουνε στα δάκρυα
Δάκρυα που τρέχουν κάπου αλλού πέρα απ' τα μάτια
Εκείνος ο παλιός καιρός έφυγε πάει
αλλά κάθε πρωί και κάθε βράδυ
περνάει ανάμεσα στους τωρινούς καιρούς
που δεν ξέρουν να συλλαβίσουν τ' όνομά του

